

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Z.H.**, narozena ..., bytem ..., *zastoupené Mgr. Martinou Tetzeliovou, advokátkou, se sídlem U Svépomoci 2020/9, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, 306 23 Plzeň, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: 1) Prof. Dr. Ing. E.R., DSc.**, bytem ..., 2) **MUDr. V.R., Ph.D.**, bytem ..., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016 č. j. MMP/138754/16,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni Mgr. Martině Tetzeliové, advokátce, s e p ř i z n á v á odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 24.684 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět žaloby

Žalobou ze dne 19. 8. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016 č. j. MMP/138754/16 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) ve spojení s opravným rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 7. 2016 č. j. MMP/162189/16 a opravným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2016 č. j. MMP/162189/16, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany (dále též „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 10. 2. 2016 č. j. UMO2/01851/16 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno podle ust. § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“) a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, stavební povolení na stavbu Garážový objekt, X, na pozemku parc. č. X v katastrálním území X (dále též „stavba“), o které žádal Prof. Dr. Ing. E.R., DS.c., a MUDr. V.R., Ph.D., oba bytem...

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě nejprve stručně shrnula dosavadní průběh řízení a dále namítala, že se správní orgán I. stupně řádně nevypořádal s námitkami žalobkyně o vlivu stavby na její okolí. Garážový objekt by podle prvoinstančního rozhodnutí (stavebního povolení) měl být stavbou pro čtyři osobní automobily, o půdorysu 6 x 11 m, a zpevněné plochy před a za stavbou pro státní a pojezd osobních automobilů. V okolí plánované stavby jsou rodinné domy, chaty, zahrady, a stavba takového rozměru a účelu není doposud v okolí postavena. Stavbu pro čtyři automobily není schopna pojmout cesta, která k pozemku vede. Žalobkyně uvedla, že celkový ráz okolí bude stavbou narušen. V této souvislosti žalobkyně též namítala, že nebylo provedeno místní šetření, které by situaci objasnilo.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil splnění požadavků dle ust. § 90 písm. a), b), c) a d) stavebního zákona. Správní orgán I. stupně totiž dle názoru žalobkyně nesprávně posoudil, že záměr stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na využití území a s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. V územním rozhodnutí č. X je předpokládán záměr stavby garážového objektu na pozemku parc. č. X související s rodinným domem, který údajně stojí na tomto pozemku. Dle výpisu z katastru nemovitostí je na tomto pozemku evidována chata (pozemek parc. č. X, č.p. X). Žalobkyně uvedla, že v katastru nemovitostí není evidován rodinný dům, nýbrž chata, a nelze tak využít § 25 vyhlášky 501/2006 Sb. k umístění garážového objektu tak, jak předpokládá územní rozhodnutí a na něj navazující napadené rozhodnutí. Nejedná se o stavbu související se stavbou rodinného domu. V územním rozhodnutí č. X, prvostupňovém rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí je nesprávně rozhodováno o garážovém objektu, který je stavbou související se stavbou rodinného domu. Veškerá zjištění žalovaného jsou vedena na základě nesprávného údaje.

V poslední žalobní námitce žalobkyně namítala, že platnost územního rozhodnutí č. X uplynula podle ust. § 93 odst. 1 stavebního zákona po dvou letech ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a nejsou podmínky pro použití § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona. Územní rozhodnutí č. X není platné a tedy i stavební povolení - prvoinstanční rozhodnutí není platné.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí včetně souvisejících opravných rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 6. 9. 2016. K žalobní námitce žalobkyně týkající se vlivu stavby na její okolí žalovaný uvedl, že otázka celkového rázu stavby a její vliv na okolí a byla řešena v územním řízení dle ust. § 90 písm. b) stavebního zákona, nikoli ve stavebním řízení. Stejně tak i požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu se řeší v územním řízení dle ust. § 90 písm. d) stavebního zákona a ne v řízení stavebním. K námitce neprovedení místního šetření žalovaný uvedl, že stavební úřad může dle ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona od místního šetření upustit. Účastníkům řízení byla ve stavebním řízení stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům a následně také možnost účastnit se ústního jednání, kterého se žalobkyně nezúčastnila. Správnímu orgánu byly dobře známy poměry staveniště a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení návrhu stavby, proto od místního šetření upustil.

K námitce žalobkyně, že správní orgán nesprávně posoudil splnění požadavků stanovených v ust. § 90 písm. a) až d) stavebního zákona, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně vedl stavební řízení dle ust. § 108 až 114 stavebního zákona. Posuzování stavby dle § 90 písm. a) až d) stavebního zákona však spadá do řízení územního, které stavebnímu řízení předcházelo. Ve stavebním řízení se § 90 stavebního zákona opětovně nezkoumá. Žalovaný dále uvedl, že v době vydávání územního rozhodnutí byla stavba stojící na pozemku parc. č. X v katastru nemovitostí vedena jako rodinný dům. V souvislosti s tím žalovaný uvedl, že vyhláška č. 501/2006 Sb., na kterou žalobkyně odkazuje, se užije pouze v územním řízení, a nikoli v řízení stavebním.

K platnosti územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že územní rozhodnutí č. X nabylo právní moci dne 9. 6. 2014, žádost o stavební povolení byla podána dne 22. 12. 2014 a stavební povolení bylo vydáno 10. 2. 2016. V ust. § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona je upravena platnost územního rozhodnutí takto: „Bylo-li na základě žádosti podané v době platnosti územního rozhodnutí vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.“ Žalovaný má tak za to, že územní rozhodnutí platnosti nepozbylo, jelikož žádost o stavební povolení byla podána v době jeho platnosti a nedošlo pravomocně k ukončení stavebního řízení jinak, než vydáním stavebního povolení.

Žaloba dle žalovaného neobsahuje důvody, pro které byla žalobkyně zkrácena na svých právech a veškeré uplatněné žalobní důvody měly být uplatněny proti územnímu rozhodnutí, nikoli proti stavebnímu povolení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

IV. Jednání před krajským soudem

Při ústním jednání žalobkyně setrvala na písemném podání žaloby a navrhla, aby soud provedl důkaz výsledkem žalobkyně za účelem jejího vyjádření se k postupu správního orgánu a k listinám založeným ve správním spisu. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě a uvedl, že v předmětné věci bylo vydáno platné a pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, na základě kterého bylo zahájeno stavební řízení a vydáno stavební povolení (žalobou napadené rozhodnutí). Žalobkyně uplatněné žalobní námitky však svým charakterem spadají do řízení o územním rozhodnutí, přičemž dle ust. § 114 stavebního zákona platí, že k námitkám, které mohly být uplatněny v řízení o vydání územního rozhodnutí, se nepřihlíží. Žalobkyně uplatněné námitky jsou tak nedůvodné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Při ústním jednání byl rovněž přítomen Prof. Dr. Ing. E.R., DSc. (osoba zúčastněná na řízení), který uvedl, že souhlasí s názorem žalovaného a správního orgánu I. stupně.

V. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Součástí správního spisu je územní rozhodnutí č. X ze dne 3. 2. 2014 vydané Magistrátem města Plzně pod č. j. MMP/025949/14, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „garážový objekt“ na pozemku parc. č. X (zahrada) LV č. X v katastrálním území X. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2014. Po vydání citovaného rozhodnutí požádaly dne 22. 12. 2014 osoby zúčastněné na řízení o vydání stavebního povolení na výše uvedený garážový objekt. Dne 10. 2. 2016 vydal Úřad městského obvodu Plzeň 2 – Slovany (správní orgán I. stupně) rozhodnutí, ve kterém rozhodl o povolení stavby (garážového objektu) na pozemku parc. č. X v katastrální území X (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). v rozhodnutí o vydání stavebního povolení je specifikován celý předmět stavby a rovněž v něm správní orgán stanovil podmínky pro provedení předmětné stavby. V tomto rozhodnutí o stavení povolení se správní orgán I. stupně vypořádal i s námitkami žalobkyně, jakožto majitelky sousedního pozemku, které vznesla v průběhu stavebního řízení. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2016 č. j. MMP/138754/16 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V tomto napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a dále se v odůvodnění

zabýval argumentací správního orgánu I. stupně obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí a rovněž jednotlivými odvolacími důvody žalobkyně.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že účastníci stavebního řízení mohli uplatnit námitky podle ust. § 114 stavebního zákona proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi bylo přímo dotčeno jejich vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu pozemku nebo stavbě. K námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, se nepřihlíží. Dále žalovaný uvedl, že podle § 21 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb., u staveb pro rodinnou rekreaci je nutno umístit odstavné stání v počtu 1 stání pro jednu stavbu. Toto ustanovení dává povinnost budovat parkovací stání u stavby pro rodinnou rekreaci. Pozemek prac. č. X k. ú. X se dle Územního plánu města Plzně nachází ve funkční ploše „bydlení čisté“ dle vyhl. č. 9/1995 Sb., o závazných částech Územního plánu města Plzně je toto území určeno pro převážně obytné zástavby vysoké kvality s vysokým podílem zeleně tvořící převážně souvislé obytné celky s nezbytným vybavením pro potřeby obyvatel. V tomto území převládají rodinné domy a jako související stavby je zde možné vybudovat samostatné garáže. Dle funkční plochy Územního plánu města Plzně lze na pozemku zrealizovat stavbu garážového objektu, stavba na pozemku parc. č. X k. ú. X (dnes označení v katastru nemovitostí jako rodinná rekreace) na umístění či výstavbě garážového objektu nic nemění. Při vydávání územního rozhodnutí byla stavba na pozemku parc. č. X k. ú. X v katastru nemovitostí zapsaná jako rodinný dům. Změna způsobu využití na rodinnou rekreaci byla provedena až v únoru 2016, tedy v době, kdy už územní rozhodnutí o umístění garáží nabylo právní moci, a projednávala se žádost o stavební povolení. Ve stavebním povolení stavební úřad stanovuje podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. V tomto řízení se stavební úřad nezabývá umístěním stavby, stavba již byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím ze dne 3. 2. 2014 čj. MMP/025949/14. Žalovaný neshledal ani porušení v § 23 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb. Stavba je umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Rovněž námitka, že nejedná o rodinný dům, ale o objekt pro rodinnou rekreaci, překračuje rámec uplatnitelných námitek ve stavebním řízení. Stejně tak výška stavby, její vzhled a zastínění stavby je problematikou územního řízení, nikoliv stavebního, proto se žalovaný těmito námitkami nezabýval. Žalovaný se vypořádal i s dalšími odvolacími námitkami žalobkyně a dále uvedl, že místní šetření nebylo ze strany stavebního úřadu nutné svolávat, jak upravuje § 112 stavebního zákona. Stavební úřad upustil od ústního jednání a ohledání namístě, jelikož mu jsou dobře známi poměry staveniště a žádost obsahuje dostatek podkladů pro její projednání. Toto žalobou napadené rozhodnutí je podloženo řadou podkladů, které jsou založeny ve správním spisu a které měl soud při svém rozhodování k dispozici.

Žalobkyně rozčlenila své námitky proti napadenému rozhodnutí do čtyř oblastí. První okruh žalobních námitek směřoval vůči správnímu orgánu, který se dle názoru žalobkyně řádně nevypořádal se všemi námitkami týkajícími se vlivu stavby na její okolí s tím, že se v okolí nacházejí rodinné domy a taková stavba, jakou je předmětný garážový objekt, není zatím v dané lokalitě postavena, přičemž navíc stavbu pro čtyři automobily nebude schopna pojmout ani příjezdová cesta. Uvedená argumentace žalobkyně je nedůvodná, jelikož tato problematika spadá do územního řízení dle ust. **§ 84 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu** (dále též „stavební zákon“) a nikoli do řízení

stavebního ve smyslu ust. § 108 a násl. stavebního řádu, v rámci kterého žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Žalobkyně měla tyto své námitky uplatňovat tedy v územním řízení a nikoli v řízení stavebním, ve kterém již na tyto námitky nemůže správní orgán brát zřetel. Z těchto důvodů soud vyhodnotil námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud i další námitku žalobkyně, totiž že správní orgány neprovedly v dané věci místní šetření (ohledání na místě). Dle ust. **§ 112 odst. 1 věty první stavebního zákona** platí, že: „*Stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné.*“ Dále dle **ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona** platí, že: „*Od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.*“ V daném případě správní orgány využily možnost aplikovat výše citované ustanovení, jelikož byla splněna pro jeho aplikaci podmínka v tomto ustanovení uvedená. Správním orgánům byly dobře známy poměry staveniště a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Za těchto okolností by ohledání na místě nebylo účelné. V dané věci je tak nutno konstatovat, že byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona, a proto nedošlo ze strany správních orgánů k procesnímu pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tím, že nebylo ohledání na místě provedeno.

V dalším okruhu námitek žalobkyně tvrdila, že správní orgány nesprávně posoudily splnění požadavků, které vyplývají z ust. **§ 90 písm. a), b), c) a d) stavebního zákona**. Dle těchto ustanovení platí, že: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*“ Argumentace žalobkyně váží se k tomuto tvrzenému pochybení správních orgánů je zjevně nedůvodná, neboť v daném případě by žalobkyně mohla být na svých veřejných subjektivních právech dotčena pouze tehdy, pokud by správní orgány nesprávně aplikovaly hmotné nebo procesní právo. V daném případě správní orgány v rámci stavebního řízení, které předcházelo vydání předmětnému stavebnímu povolení, ust. § 90 písm. a), b), c) ani d) neaplikovaly. Tyto zákonem stanovené požadavky se váží k řízení o vydání územního rozhodnutí, které však bylo vydáno již dne 3. 2. 2014 a které je pravomocné a právně závazné. Pokud se žalobkyně domnívala, že bylo v daném případě porušeno ust. § 90 písm. a), b), c) a d) stavebního zákona, měla své námitky uplatnit v územním řízení, a nikoli až v řízení o vydání stavebního povolení. Jelikož se v daném případě jednalo o projednání žádosti o vydání stavebního povolení, tedy v rámci stavebního řízení, správní orgány, stejně jako krajský soud, se již nemohly těmito námitkami žalobkyně zabývat a přihlížet k nim. Z těchto důvodů není ani tato žalobní námitka považována za důvodnou.

V další žalobní námitce žalobkyně tvrdila, že správní orgány pochybily, jelikož vydaly rozhodnutí o stavebním povolení až po vypršení platnosti územního rozhodnutí. Soud k této námitce uvádí, že ze správního spisu je patrné, že územní rozhodnutí ve věci, které řešilo umístění stavby, na kterou se následně vydávalo stavební povolení, bylo vydané dne 3. 2. 2014 a právní moci nabylo dne 9. 6. 2014. Podle ust. **§ 93 odst. 1 stavebního zákona**, platí, že: „*Územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.*“ Jelikož předmětné územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2014, trvalo období jeho dvouleté platnosti dle citovaného ustanovení do 9. 6. 2016. V ustanovení **§ 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona** je však dále uvedeno, že: „*Územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyt-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.*“ Dne 22. 12. 2014 byla ze strany stavebníků (v tomto řízení vystupujících jako osoby zúčastněné na řízení) podána žádost o vydání stavebního povolení. Tímto úkonem byly splněny požadavky ve výše uvedeném ust. § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, tedy takové požadavky, které způsobí, že platnost územní rozhodnutí nepozbyde ani po uplynutí dvouleté doby platnosti stanovené v ust. § 93 odst. stavebního zákona. V dané věci je tak nutno konstatovat, že výkladem tohoto ustanovení je nutno dojít k závěru, že postup správních orgánů byl v souladu s ust. § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, jelikož ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí (tj. v období od 9. 6. 2014 do 9. 6. 2016) byla dne 22. 12. 2014 podána žádost o vydání stavebního povolení předmětné stavby garážového objektu. Z logiky zákonné dikce vyplývá, že teprve na základě takto řádně včas podané žádosti je vydáno až následně po provedení stavebního řízení stavební povolení. Tato situace nastala, a proto nelze usuzovat, že by ust. § 93 stavebního zákona bylo porušeno. Z těchto důvodů neuznal soud ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

Krajský soud závěrem uvádí, že neprovedl žalobkyní navržený důkaz (její účastnický výsledek), při kterém se měla v úmyslu především vyjádřit k postupu správního orgánu a k listinným podkladům založeným ve správním spise. Krajský soud v daném případě neshledal potřebu prohlubovat znalosti ohledně skutkového stavu věci, které se jeví mezi účastníky nesporné.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a jelikož neshledal žalobu na základě výše uvedené argumentace za důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Žádné z osob zúčastněných na řízení nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, protože žádné z nich soud neuložil žádnou povinnost, z důvodu které by osobám na řízení zúčastněným mohly náklady vzniknout, a nebyly pro to rovněž shledány ani důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování ve smyslu ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“) za 6 úkonů právní služby á 3.100 Kč, tj. **18.600 Kč** [převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b), sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d), 2x porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 20. 6. 2016, 30. 9. 2016 a 6. 12. 2017 dle § 11 odst. 1 písm. c), účast na jednání před soudem dne 13. 12. 2017 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] - a 6 režijních paušálů á 300 Kč, tj. **1.800 Kč**, dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšené o 21 % daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“), tj. o částku **4.284 Kč**. Ustanovené zástupkyni tak byla celkem přiznána **odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 24.684 Kč včetně DPH**. Protože je ustanovená zástupkyně plátcem DPH, byla přiznaná odměna za zastoupení a režijní paušál navýšeny o 21 % DPH dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 13. prosince 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.